

EKOÚKOL ZE TŘÍDY MEDVĚDŮ

na měsíc říjen:

Při podzimní procházce nasbírejte s maminkou a tatínkem nebo prarodiči nějaké přírodniny (listy, šípky, malé šišky...) a vyrobte spolu skřítku Podzimníčka.

Může to být obrázek nebo figurka - dle fantazie. Zkus mu vymyslet jméno.

Výrobek můžeš odevzdat ve své třídě, kde získáš malou odměnu.

O skřítku Podzimníčkovi

Tak ... a je asi ten správný čas na nějakou tu slíbenou pohádku. Tahle se v naší školce čte a hraje už hodně dlouho, každý podzim totiž chodíme s dětma do skal hledat skřítky. Zavolejte své děti, posad'te se a zatoulejte se společně se skřítkem do pohádkového světa. Překrásného Podzimníčka mi vyrobili manželé Vrajovi (on řezbář, ona plstí) ... a pořád voní jejich chalupou.

O skřítku Podzimníčkovi

Na kraji lesa v kořenech starého dubu žil malý skřítek Podzimníček. Moc hezky se mu tam žilo. Jednou v noci se mu zdál sen. Zdálo se mu o sladkých hruškových povidlech. Ráno, když se probudil, řekl si : "Vypravím se na louku u lesa, hrušku si najdu a povidla si uvařím". Vyskočil z postýlky, oblékl se, vzal si batůžek na záda a šel.

Šel přes hory a doly, přes potůčky ... a najednou před ním na kameni sedí kočka. Je zamračená a naježená a praví : "Skřítku, dál ani krok, jinak pocítíš, jak ostré jsou mé drápky". Skřítek s polekal, obrátil se a zklamaně se vracel k domovu. Přišel do své kořenové chaloupky, byl unavený a smutný. Sundal si batůžek, svlékl se a ulehl do postýlky. Hned usnul. A zdál se mu sen zase o těch sladoučkých povidlech. Měl na ně takovou chuť, že sebral všechnu odvahu, ráno vstal, oblékl se, vzal si svůj batůžek a vydal se znovu na cestu pro hrušku.

Šel a šel - přes hory a doly, přes potůčky, přes pařezy ... až přišel ke kameni. Kočička tam dneska nebyla. Skřítek radostně přidal do kroku, až přišel na velikou louku, kde se v ohradě pásli kuň. Kuň uviděl skřítku, přiběhl k němu a povídá : "Skřítku, dál ani krok, jinak ucítíš, jak tvrdá jsou má kopýtka". Skřítek se zalekl a smutně se obrátil na cestu k domovu. K večeru došel do své chaloupky, sundal batůžek, svlékl se a hned usnul únavou ve své postýlce. Ale - zase se mu zdál sen o sladkých povidlech.

Ráno se probudil a řekl si: "Zkusím to ještě jednou, do třetice. Třeba budu mít štěstí". Vstal, oblékl se, vzal si batůžek a šel. Šel přes hory, přes doly, přes potoky, přes pařezy až došel ke kameni. Kočička tam nebyla, šel dál, až přišel k ohradě, koníček tam dneska také nebyl. Skřítek přidal do kroku a došel na louku u lesa, kde stála vysoká košatá hrušeň a na ní jedna poslední žlutá hruška. Podzimníček se zaradoval, ale ... ouha ... na strom nedokázal vylézt. Zkoušel stromem zaklepat, marně. Hruška se ani nehнула. Skřítek byl smutný, sedl si a přemýšlel, jak se k té hrušce dostane. Vtom si vzpomněl na svého kamaráda větríčka. Zavolal ho : "Větre, větríčku, kamaráde, pomoz mi, prosím, shodit

hrušku". Od lesa se ozvalo : "Fiúúú, fiúúúú, fiúúúúú" a přiletěl Vítr. Prohnal se korunou stromu ... a najednou ... bác! Hruška se neudržela a spadla Podzimníčkovi rovnou k nohám. "Děkuji ti, větříčku" zavolal skřítek a uložil hrušku do batůžku. Dobře ho zavázal, aby hrušku neztratil a vydal se na zpáteční cestu.

Šel a šel přes hory, přes doly, přes potůčky, přes pařezy ... prošel kolem ohrady, kolem kamene, nikde nikdo nebyl. K večeru došel ke své kořenové chaloupce, sundal batoh a vyndal z něho hrušku. Nakrájel ji na kousíčky, dal ji do hrnce, zatopil v kamnech a vařil a vařil, a míchal a míchal ... a ochutnával. To byla dobrota ! Když byla povidla hotová, zavolal Podzimníček svého nejlepšího kamaráda skřítko Mecháčka. "Mecháčku, pojd' na hostinu !". A tak si spolu sedli a ochutnávali. Jednou Mecháček, jednou Podzimníček ... a tak pořád dokola. A když měli skřítkové plná bříška, lehli si do postýlek a spali a spali a spali. A víte o čem se jim zdálo ?

... o sladkých hruškových povidlech.